

[Pia Kjærsgaard]

vi kan kalde en fast hånd, og sådan skal det efter vores opfattelse også fortsat være.

Jeg kan se af de generelle bemærkninger, at VS er meget imod, at personer under 18 år er umyndige og bl.a. ikke selv kan vælge frisur. Det er sandelig interessante bemærkninger, der følger dette forslag; man har været helt ude i hjørnerne.

Spørgsmålet om, hvor mange børn der hvert år udsættes for vold herhjemme i Danmark, kan ikke besvares klart, men at det sker, ser vi desværre eksempler på. At det er så udbredt, at der skal sættes et større apparat i gang, tror jeg imidlertid ikke på. Jeg vil da også i lighed med mange af de øvrige ordførere sige, at vi har jo bestemmelser mod vold. Det er forbudt i dag at øve vold mod børn.

VS er jo altid klar til at bruge penge, og i dette tilfælde skal de gå til kampagner mod børnevold, hvilket egentlig lyder fornuftigt, men når man vil have krisecentre, er vi straks i gang med opbygning af nye bureaukratiske ting. Her må fremskridtspartiet melde pas, og det samme må vi selvfølgelig gøre, hvad angår forslaget om at afskaffe revselsesretten. Det er ikke revselsesretten, det er galt med, det er den voksne, der i nogle tilfælde misbruger den, men det skal andre, mere besindige mennesker vel ikke straffes for?

Vi må som helhed afvise beslutningsforslaget fra VS, som vi har gjort det ved tidligere fremsættelser.

Korneliusen (S):

For det første vil jeg sige til fru Inger Stilling Pedersen, at hun skal ikke bekymre sig om de socialdemokratiske vælgere, dem tager vi os selv af.

For det andet vil jeg sige, at det ligger heller ikke i det forslag, jeg kom med her, at vi vil gøre afstraffelsen strafbar, det er altså ikke hensigten at gøre det kriminelt.

Lenger (VS):

Ikke overraskende kan vi som sædvanlig sige tak til socialdemokratiet, socialistisk folkeparti og det radikale venstre for en positiv modtagelse af dette forslag. Jeg bemærkede, at hr. Korneliusen på enkelte områder af forslaget ikke var enig, men som helhed delte han dog intentionerne.

Der er én ting, som vi synes det er meget vigtigt at holde sig klart, og det er, at på lige præcis dette område nytter det endnu mindre at straffe, end det gør på så mange andre områder. Hvis forældre øver fysisk vold mod deres børn, er det ikke udtryk for deres inderste ønsker, og det tror jeg heller ikke nogen vil påstå, men denne konstatering må have som konsekvens, at det, der er brug for, er råd, vejledning, pusterum og støtte til de forældre, der alligevel ender i denne form for udøvelse af forældremyndigheden og denne for alle parter helt utilfredsstillende situation. Det er det, forslaget går ud på.

Der er to ting, der ikke nytter: den ene er at lade stå til og lade forældrene fortsætte en fysisk afstraffelse mere eller mindre under dække af revselse, og den anden er at straffe dem. Det gør kun ondt værre. Derfor griber dette forslag selvfølgelig ind i visse politiske partiers forestillingsverden.

Jeg bemærkede især, at centrum-demokraterne havde meget vanskeligt ved at finde logikken i det, men det skyldes den noget mekaniske forestillingsverden, hvor man ikke mener, at et forbud kan overholdes, hvis det ikke også er en straf. Sådan har vi det ikke. Vi synes, det er udtryk for mistillid til forældrene. Det er jo ikke, fordi det er strafbart, at forældre i dag lader være med at øve decideret vold mod deres børn. Det er heller ikke, fordi det er strafbart, at de forældre, der faktisk øver vold, inderst inde helst ville være fri. Grundlæggende holder forældre af deres børn, og det manglede også bare andet, men de kan blive drevet ud i situationer, hvor de gør nogle ting, som de selv er de første til at være kede af.

Jeg har sagt det før, bl.a. også i forbindelse med fremsættelsen af dette forslag, at forslaget skal betragtes som en helhed. En isoleret afskaffelse af revselsesretten vil gøre ondts værre, men en afskaffelse er derimod både acceptabel og ønskelig, hvis der samtidig føres en oplysningskampagne og tilbydes hjælp til de familier, der har det sværest. Derfor må forslaget nødvendigvis ses som en helhed.

I dag har vi stort set ingen hjælpeforanstaltninger over for de familier, der kommer ud i disse problemer, hvis vi ser bort fra de få ressourcer, der er ved Døgnkontakten i København, og det er jo ikke alverden. Men det er sådanne ressourcer, vi ønsker andre steder også, for at vi kan få løst problemer-